

Leonardo pályázat
"Egy nyelven beszélünk, a divat nyelvén! "

Beszámoló a szakmai gyakorlatról
Finnország
Hämeenlinna
2010.január.30-február.28

Készítette:
Antal Szabina Emese
14.Ru

Küldő intézmény:
SzSzKSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi
és Könnyűipari Tagintézménye
Szeged

Fogadó intézmény:
Tavastia Vocational College
Hämeenlinna

Bevezető:

Hämeenlinna Dél-Finnországban található, nagyon fontos közigazgatási terület.

Nincsenek nagy metropoliszok, környezettudatosság van.

A város 370 éves, 66 000 fő a lakosság száma.

A település körüli területet jobbára tavak foglalják el.

A nagy szakképző intézményben harmincötféle szakmát oktatnak.

Az indulás:

2010. január. 30-án hajnalban útnak indultunk Szegedről Budapestre, hogy onnan repülővel eljuthassunk a világ másik felére, Hämeenlinnába.

A repülőtéren meglepetés várt minket, a rossz időjárás miatt a gép nem tudott elindulni időben, ezért körülbelül nyolc óra hosszát várakoztunk a repülőtéren!

Miután sikeresen felszállt a repülőnk, két és fél óra repülés után megérkeztünk Helsinkibe.

Helsinkiben a program iskolai vezetője, Marita várt minket, s egy óra autó út után megérkeztünk a szállásunkra.

A szobánk nagyon szép volt, két ágyas, konyhával és fürdőszobával volt felszerelve, az ajtó pedig mágnes kártyával záródott!

Az első nap városnézésre indultunk, láttunk antik műhelyeket és alpakákat, túráztunk kicsit az erdőben, végül megtekintettük az 1952-es finn nyári olimpia emlékhelyét.

Az estét egy kellemes vacsora zárta, egy hangulatos kis vendéglőben a város közepén.

1.hét: Varroda

Az első hetet a varrodában töltöttük, Tujla tanárnővel.

Megismerkedtünk a műhellyel és az iskolai gépekkel.

Az oktatás teljesen más, a tanulók nagyon önállóak, más rendszerben tanulnak, mint mi.

A gépek nagyon modernek, a tanműhely lényegesen jobban fel van szerelve, mint akármelyik könnyűipari iskolában Magyarországon!

Miután megbeszéltük a feladatot, az első tanítási napunkat rajzolással, tervezéssel, ötletek keresésével, újságok, szaklapok, szabásminták áttekintésével töltöttük.

Én úgy döntöttem, hogy egy tunikát fogok készíteni az első héten.

A következő nap a szabásmintát megszerkesztettem, majd elkezdtem felteríteni és kiszabni az anyagot.

A következő napokat a tunika varrásával töltöttem, adódtak néha problémák, néhányszor ki kellett bontanom a varrást, de az eredmény magáért beszél, lett egy nagyon szép ruhám!

A hét utolsó iskolai napját dokumentálással, és a gyártástechnológia

készítésével töltöttem.

Ezen a héten szabad időnkben elsétáltunk a hämeenlinnai kastélyba, ezen kívül megpróbáltunk megismerkedni a várossal és az üzletekkel.

Rátaláltunk egy nagyon jó és viszonylag reális árakkal dolgozó kis művészellátóra, amit aztán a rákövetkezendő hetekben elég sűrűn látogattunk, iskolai szerek beszerzése miatt.

Az első hétvége kicsit lassan telt, de sokat sétáltunk és idővel hozzászoktunk a környezetváltozáshoz. Sokat néztünk esténként televíziót, mert a finnek nem szinkronizálják a filmeket és a műsorokat, hanem angolul felirattal vetítik őket.

2. hét: Kalapos műhely

A második hetünket a kalapos műhelyben töltöttük, Minnaval és Anitával.

A kalapkészítés számomra nagyon új volt, még soha nem próbálkoztam vele, ez volt életem első kalapja!

Az első napon bemutatták nekünk a műhelyet és a gépeket.

Találkoztunk ismerős gépekkel, de legtöbbszörre újdonság volt mindegyik,

amiket mutogattak.

Egy adott szabásmintára készíthettünk kalapot, ami nekem kicsit csalódás volt, mert én kész tervekkel indultam neki a kalapkészítésnek.

Kiválasztottuk az anyagot hozzá, és nekifogtunk a készítésnek.

Először lemértük a fejkerületünket, majd kiválasztottunk egy hozzá illő fából készült babafejet.

Miután kiválasztottuk a hozzáillő fejet, körbe kellett tekergetnünk celofánnal, majd leragasztottuk.

Az anyagot egy desztillált vízzel ellátott gőzgéppel nyújtottuk és formáztuk a babafejen hosszú órákig, majd egy kerámia kemencéhez hasonló gépezetbe beleraktuk száradni körülbelül egy óra hosszára

Miután megszáradt, félbe kellett vágni, majd szét kellett választani a tetejét és a karimarészét.

A karimarészét sima huroköltésű varrógéppel kellett eldolgozni, üresbe varrással.

A kalap tetejét csiszoló papírral egyengettük simára, majd összevarrtuk a karimarésszal, kézi öltésekkel.

Ezután ráhelyeztük ismét a babafejre, majd díszítő szalagot választottunk hozzá.

Elsőnek belülre kellett felvarrni és csak utána a külső részre.

Én plusz díszítésképpen szalagból csináltam még egy virágot, aminek egy gomb lett a közepe .

A következő napokban fejdíszeket és virágot készítettünk.

A többiek egy különleges technikával készült virágot készítettek, én pedig filc anyagból készítettem, amit azóta is a kabátomon hordok! Az utolsó napot itt is rajzolással illetve dokumentálással töltöttem. Ezen a hétvégén elvittek minket egy másik kis városba, Forsa-ba, ahol egy textilgyárat tekintettünk meg.

Be szerettünk volna menni a helyi textilmúzeumba, de sajnos nem volt nyitva, ezért csak a gyáron mentünk végig.

Sok érdekes dolgot láttunk, többnyire kézzel készítették a szőnyeget és a tárgyakat.

Egy kellemes ebéd után végignéztük a várost, bekukkantottunk pár üzletbe, majd hazaindultunk a szállásunkra.

A hétvégénk gyorsan eltelt, az időt többnyire pihenéssel, sétával és városnézéssel töltöttük.

3. hét: Varroda

A harmadik hetünkön visszatértünk a varrodába, ahol Tujla tanárnő foglalkozott velünk. Belekezdünk egy táská

készítésébe, ami először elég egyszerűnek tűnt, de aztán mégis egy egész hetet vett igénybe.

A helyi hobbi boltban vettünk táskaklipszet és ahhoz kezdtünk el bélést készíteni.

Miután megvarrtuk, a klipszet bele kellett illeszteni.

Először belevarrtuk, majd fogóval és egy bőrdarabbal fixáltuk a bélést.

A hét utolsó napját én dokumentálással és rajzolással töltöttem.

A harmadik hét hétvégéje volt a legizgalmasabb a négy hét alatt.

Szombaton ellátogattunk Helsinkibe, de pont ezen a napon tetőzött a hideg, mínusz huszonhárom fok volt napközben.

A város gyönyörű, de ebben a hidegben kevésbé látszódott szépek a tenger és a város.

A nap vége felé Marita elvitt minket egy hatalmas bevásárló központba, az East Centerbe.

Nagyon tetszett mind a négyünknek a bevásárlóközpont, hatalmas volt tele szép üzletekkel.

A vasárnapi napot pihenéssel töltöttük, hogy újult erővel kezdhesünk neki a negyedik hétnek!

4. hét: Szövőműhely

A negyedik héten számomra

elég ismeretlen műhelybe kerültünk, a szövödébe.

A régi iskolában voltak ilyen műhelyeink, de sajnos soha nem volt alkalmam kipróbálni a gépeket.

A hetet kötéssel kezdtük, ami számomra azért volt izgalmas, mert én egyáltalán nem tudok kötni.

Sajnos, nem is tudtam igazán megtanulni, mert a tanárnőnek nem volt rá ideje megtanítani, de a többiek nagyon szép kesztyűt kötöttek és nemezelték maguknak.

Mivel nem volt sok ideje a tanárnőnek, ezért engem horgolni tanított meg, ami lényegesen könnyebb, mint a kötés, mert csak egyetlen tűt kell használni hozzá.

A hét végére kész lettem a horgolt tányéralátétemmel, de én nem nemezelttem meg, mert így találtam szépnek.

A nemezelés fortélyait ettől függetlenül megfigyeltem és eltanultam.

Szőni sajnos nem volt lehetőségünk, géphiány miatt, a helyi tanulók folyamatosan dolgoztak a gépeken.

Az utolsó napunk az anyagok elszámolásával és az ajándékok szétosztásával telt el.

Az utolsó hétvégénken Marita foglalkozott velünk.

Szombaton a hämeenlinnai rajz múzeumot látogattuk meg, ami nekem nagyon tetszett, mert imádok kiállításokra járni és festményeket nézegetni!

Rengeteg gyönyörű rajzot,

szobrot, egyéb tárgyat és festményt láthattunk.

Az utolsó napunk estjét pedig egy kellemes vacsorával zártuk, egy helyi kis étteremben, ahol az első nap ettünk Maritával.

**Az esténket ezek után csomagolással és pakolással töltöttük.
Vasárnap zökkenőmentesen, időben elindulva, hazatértünk Magyarországra.**

Összefoglaló a kint látottakról:

Az iskola:

Először az iskoláról szeretnék írni, sajnos nem vittek minket körbe az iskolában, pedig nagyon szerettem volna látni, milyen a többi épülete és a különböző szakmák tanműhelye .

Szóban elmondták, hogy rengeteg szakmát lehet tanulni, több mint 2 ezer diák jár ebbe az iskolába.

A tanműhely nagyon szép és tiszta, a gyerekek számára minden felszerelést és munkavédelmi eszközöket biztosítanak.

Az ebédlő mindig tele van, de nagyon igényes, és meglepő módon a diákok főznek a konyhán. A tanárok nagyon kedvesek, a diákok között pedig vegyes az érzelem kinyilvánítás.

Az idegen nyelv:

"Egy nyelven beszélünk, a divat nyelvén! "

Ez volt a mottója pályázatunknak, ami szerintem a kint létem alatt be is igazolódott.

Személy szerint úgy érzem, hogy rengeteget fejlődött az angoltudásom.

A négy hét alatt sikerült jó pár szakmai kifejezést megtanulni angolul, amit eddig nem tudtam vagy éppen nem mertem használni. Reményeim szerint ezt később a munkahelyemen is jól tudom majd

használni és alkalmazni.

A következő induló csoportnak pedig szívesen ajánlom ezt a szótár letöltését, mert nekünk nagyon sokat segített a négy hét alatt.

Szabóné Nagy Zsuzsa:

Magyar-Angol

Könnyűipari képes szakmai szótár

Ezen a weboldalon megtalálják:

<http://www.scribd.com/doc/24979729/Konny%C5%B1ipar-szotara>

Szakmai fejlődés, tapasztalatok:

Szakmai szempontból nézve csupa újdonságokkal találkoztunk a hetek alatt.

Összehasonlítva az itthoni viszonyokkal, a tanműhelyek ezerszer felszereltebbek, mint bármelyik könnyűipari középiskola Magyarországon.

Rengeteg gépet kipróbálhattunk és megismerhettünk.

Minden teremben van szegőgép, vasaló, huroköltésű és háztartási varrógép.

Nagy örömömmre végre dolgozhattam fedőző géppel, amit már nagyon sokszor láttam, de nem varrhattam vele.

A szövő- és kalapos műhelyekben lévő gépek számomra teljesen ismeretlenek voltak, először találkoztam velük.

Nagyon örülök annak, hogy megtanulhattam kalapot készíteni, és

picit megismerkedhettem a szövéssel és kötéssel.

Ezeket az újsmereteimet későbbi pályafutásom során tökéletesen tudom majd alkalmazni.

Az emberek és a társadalom:

A finn emberek elég zárkózottak, de ha baj van, mindig szívesen segítenek.

Kapcsolatot teremteni velük nagyon nehéz, a három, négy lépés távolságot mindig megtartják.

Az ország és az emberek közege kellemes, de teljesen más a mentalitásuk, mint a magyaroké.

Ahhoz, hogy egy finnt jól megismerhess, évek vagy talán évtizedek kellenének.

Egymás között is egy kicsit hidegnek tűntek számomra, ami nekem nagyon furcsa, hogy nem anyának és apának szólítják a szülőket, hanem a nevükön.

Összességében aranyosak az emberek, de sajnos nem közvetlenek.

Ajánlás a kiutazóknak:

- Sok, sok türelmet egymáshoz :)**
- Készüljete fel az esetleges repülőtéri várakozásokra**
- Vigyetek magatokkal zacskós levest, és pár mirelit itthoni ételt, ha netán nagyon hiányoznának a hazai ízek**
- Vigyetek gyógyszereket és vitaminokat**
- PAPIRZSEBKENDŐT!!!(mi alig találtuk meg, mert a finnek nem igazán használják, számomra érthetetlen okokból)**
- Felesleges holmikat ne pakoljatok a táskátokba, mert higgyétek el, visszafelé vagy tízszer annyi dologgal jöttök haza**
- Felszerelések közül rajzkészletet, ollót, bontót és gombostűket vigyetek magatokkal, a többit biztosítja az iskola, nagyon felszerelt a műhely!**
- A szálláson a szobák nagyon felszereltek, vannak edények, evőeszközök, poharak, bögrék, törölközők, felesleges ilyen dolgokkal**

tömnötök a bőröndötöket.

- Vigyetek sok meleg holmit, zoknit, harisnyát és olyan cipőt, ami biztosan nem ázik be!

- Ne felejtsetek otthon a kesztyűt és a sálát (én otthon hagytam, s nem volt valami kellemes).

Legyetek nagyon türelmesek egymással, lehetőleg olyanok menjenek ki, akik jól kijönnek egymással és tudnak alkalmazkodni, együtt lakni egy másik emberrel.

Igaz a régi mondás:

Lakva ismeri meg egymást az ember.

